

"Corriere della Sera", 2019 m. gruodžio 24 d.

CL brolijos vadovo Julián Carrón laiškas

Galime žvelgti į save be gėdos, tokius, kokie esame, nes Jėzus iš Nazareto nesigėdijo įgyti mūsų kūną, tapdamas vienu iš mūsų

„Kalėdos yra susitikimas su žmogiška tikrove“

Gerbiamas vyr. redaktoriumi,

pralaimėjimai, nesėkmės, žlugę mėginimai. Nenusisekęs gyvenimas. Kaip dažnai pagal šį kriterijų yra vertinamas žmogus (profesinėje, egzistencinėje, jausmų srityje). Ir kaip dažnai tai tampa žvilgsniu, kuriuo žmogus žiūri į save patį. **Galiausiai atsiranda tas savęs gėdijimasis, už kurio slepiasi žmogiškos situacijos su žaizdomis, sužalojimais, skausmu**, kuriuos kiekvienas nešiojasi giliai savyje kaip naštą, kartais sprogstančią asmeninę ir socialinę erdvę.

Jei žmogus kažko nesugeba, jei neatitinka vyraujančių standartų, peršančių sėkmę kaip gyvenimo kriterijų, tuomet jį reikia „išbrokuoti“. Tai ir yra tai, ką **Popiežius** vadina (tą jis padarė ir neseniai, kalbėdamas apie neįgaliuosius ir kalinius) „išmetimo/brokavimo kultūra“. Deja, ši kultūra triuškinamai nugalė, tapdama visuotine mąstysena ne tik išorėje, bet ir mumyse.

Ar visame šiame brokavime kažkas išlieka? Taip, išlieka šis mūsų sužeistas, nerimstantis, pasimetęs žmogiškumas: **jis išlieka ir šaukia apie laukimą kažko, kas mus išlaisvintų iš situacijos, kuri, regis, neturi išeities**. Dievas pasirenka būtent tokią žmogišką situaciją, kurios joks mėginimas, regis, negali pakeisti, kad mestų iššūkį išmetimo/brokavimo kultūrai per naują žvilgsnį, išaukštinantį begalinę kiekvieno atskiro žmogaus vertę.

Mūsų nesėkmių atveju dar ir šiandien teisingi pranašo Izaijo žodžiai: „Džiaukis, bevaikė“ (Iz 54,1), tai yra aš ir tu, kurie niekada nesugebame pasiekti standartų. „Nebijok, nebūsi sugėdinta, nerausk iš kuklumo, nepateksi į nemalonę“ (Iz 54,4). Štai **iššūkis, kurį Dievas meta mūsų tokiame įnirtingame būdai žvelgti į save** pagal savo ar kitų matą. Dievas nesigėdija mūsų, mūsų trapumo, mūsų žaizdų, mūsų, blaškomų į įvairias puses, to nihilizmo, kurį Galimberti aprašė *Corriere della Sera* kaip „prasmės tuštumą“ (2019 m. rugsėjo 15 d.).

Bet kaip Dievas meta savo iššūkį? Koks yra galingiausias gestas, kurį Jis mums padaro? **Jis nesako mums paguodžiančio žodžio, bet įeina į mūsų gyvenimą**. Kad padėtų mums suprasti, kiek esame vertingi, Žodis - Dievas, mūsų gyvenimo prasmė, ištakos ir likimas - įsikūnijo ir atėjo gyventi tarp mūsų (plg. Jn 1,14). Nėra nieko, kas labiau įtikintų: dangaus ir žemės Viešpats prisiima mūsų žmogiškumą. Įsikūnydamas ir pasilikdamas kūne, realiame konkrečių žmonių žmogiškume, jis gali apkabinti bet kokią žmogišką situaciją, įeiti į kiekvieną sunkumą, į kiekvieną žaizdą, į kiekvieną širdies laukimą. **Jis gali šiandien priversti aidėti kaip gyvus tuos pirmą kartą prieš du tūkstančius metų ištartus žodžius**, tiksliai perteikiančius kiekvieno iš mūsų didybę: „Kokia gi žmogui nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, o pakenktų savo gyvybei? Arba kuo žmogus galėtų išsipirkti savo gyvybę?“ (Mt 16,26). **Mūsų aš vertas daugiau nei visata!** Kun. Giussani taip komentavo Jėzaus klausimus: „Nė viena moteris niekada nėra girdėjusi kito balso, kalbančio apie jos sūnų su tokiu autentišku švelnumu ir neginčijamu jos iščių vaisiaus įvertinimu, su visiškai

teigiamu jo likimo tvirtinimu; toks yra tik žydo Jėzaus iš Nazareto balsas. Ir dar daugiau, nė vienas žmogus negali jaustis įvertinamas su pagarba jo absoliučiai vertei, nepriklausomai nuo visų jo sėkmių. Niekas pasaulyje niekada negalėjo taip kalbėti!“ (*Kurti pėdsakus pasaulio istorijoje*, psl. 7-8).

Kai šis žvilgsnis, iškeliantis žmogaus vertę, įeina į žmogaus gyvenimą, jis nustebina taip, kad palieka be žodžių, atveria žvilgsnį į save, kuris kitaip būtų neįmanomas. Tuo galėjau įsitikinti prieš kelias dienas, gavęs vienos jaunos draugės laišką: „Kuo toliau gyvenu esant šiam žvilgsniui, tuo labiau man tampa brangios ir visos mano turimos žaizdos, mano menkumas, mano skausmas, nesuprantami dalykai apie save, baimės, niekšybės, nuodėmės. Žinau, kad tai yra vienintelė galimybė, kad pastebėčiau praeinančią Viešpatį, nes tai mane nuginkluoja, paverčia stokojančia ir maža. Mane stebina faktas, kad nebenoriu nieko daugiau cenzūruoti savyje, priešingai, atkakliai trokštu žiūrėti į viską iki galo. Mano žmogiškumas man brangus tik todėl, kad yra taip apkabinamas ateinančio Viešpaties“. Prisimenu vieną nepamirštamą puslapį apie šį **susitikimą su Kristumi, tampančiu esatimi per perkeistą vieno jo liudytojo žmogiškumą**. «Pamatęs Bevardį, Federigas jį pasitiko malonių, linksmų veidų ir išskėstomis rankomis tarytum laukiamą svečių; [...] „aš jau seniai ir ne kartą turėjau aplankyti jus“., Jūs mane? O ar nežinote, kas aš? Ar teisingai jums pasakė mano vardą?“ [...] „Leiskite man, – tarė Federigas, staiga švelniai paėmęs Bevardį už rankos, – leiskite man paspausti šią ranką“. [...] Sulig tais žodžiais jis apsikabino Bevardį; tas, mėgindamas ištrūkti, valandėlę priešinosi, bet paskui pasidavė, tartum nugalėtas tos karštos meilės, ir taip pat apsikabino kardinolą. [...] Ištrūkęs iš kardinolo glėbio, [...] sušuko: „Dievas tikrai didis! Dievas tikrai gailestingas! Dabar aš pažįstu save, žinau, kas aš“» (*Sužadėtiniai*). Tikrai įdomu tai, kad Bevardžio patirtis, kurią aprašo Manzoni **yra prieinama visiems, ją matome vėl įvykstant** tokių žmonių, kaip ta jauna draugė, gyvenime.

Tai ir yra ta „geroji naujiena“, kurią mums atneša Kalėdos. **Ji - ne tik geri žodžiai, bet susitikimas su žmogiška, kūniška tikrove, kuri meta iššūkį artėjančiai tuštumai** ir leidžia žvelgti į visą save - tokius, kokie esame - be gėdos, nes Jėzus iš Nazareto nesigėdijo įgyti mūsų kūną, tapdamas žmogumi. Kalėdos yra tas kūdikis vystyklusose, kuris mums sako: „Kodėl tu nežiūri į save taip, kaip aš žiūriu į tave, kaip aš žiūriu į tavo žmogiškumą? Ar nepastebi, kad tapau kūdikiu būtent tam, kad tau parodyčiau visą savo prielankumą, kurį tau jaučiu?“.